

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Hannah Grace

Wildfire

Copyright © 2023. WILDFIRE by Hannah Grace

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-347-2
COBISS.SR-ID 164433673

HANA GREJS

PLAMEN LJUBAVI

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

*Za mene mlađu,
koja je želela da mu bude na prvom mestu.*

Plejlista

SPARKS FLY (TAYLOR'S VERSION) TAYLOR SWIFT	4.20
WILDFIRE SEAFRET	3.43
MOONLIGHT ARIANA GRANDE	3.22
ALONE WITH YOU ALINA BARAZ	3.45
CHRONICALLY CAUTIOUS BRADEN BALES	1.59
BEST PART (FEAT. H.E.R.) DANIEL CAESAR	3.29
SWEAT ZAYN	3.52
NAKED-BONUS TRACK ELLA MAI	3.17
LATE NIGHT TALKING HARRY STYLES	2.57
HARD TO LOVE BLACKPINK	2.42
PEACE TAYLOR SWIFT	3.53
YOU MILEY CYRUS	2.59
NONSENSE SABRINA CARPENTER	2.43
SLEEPING WITH MY FRIENDS GAYLE	2.48
PRETTY PLEASE DUA LIPA	3.14
DID YOU KNOW THAT THERE'S A TUNNEL UNDER OCEAN BLVD LANA DEL RAY	4.44
WHILE WE'RE YOUNG JHENÉ AIKO	3.56
BIGGEST FAN MADDIE ZAHM	3.01
THE ONLY EXCEPTION PARAMORE	4.27
EVERYTHING LABRINTH	2.15

„Voleti znači goreti; to je kao požar.”
– Merijen Dašvud, *Razum i osećajnost* (1995)

1.

RAS

Henri me gleda netremice sa drugog kraja dnevne sobe. „Leto će ti biti sranje.”

Odjekuje smeh u koji su prasnuli moji saigrači, a najglasniji su Meti, Bobi i Kris, koji su mi rekli nešto slično kad sam odbio da im se pridružim u Majamiju ovog leta.

„Inspirativne reči, Tarneru”, odvracam cimeru, koga to ne dotiče. „Trebalo bi da postaneš motivacioni govornik.”

„Biće ti žao što me nisi poslušao kad budeš morao da fizika-lišeš i prisustvuješ tim bilding aktivnostima na obuci zaposle-nih sledeće nedelje.” Henri nastavlja da lista brošuru *Mednih prostranstava*, a što se više udubljuje, čelo mu se sve više nabira. „Šta je noćno dežurstvo?”

„Moram da spavam u sobi koja je povezana s kolibom za kampere dva puta nedeljno, za slučaj da im nešto zatreba”, ka-žem opušteno i gledam u Henrija, koji je užasnuto razrogačio oči. „Ostatak vremena spavam u svojoj kolibi.”

„Ja na to ne bih pristao”, kaže on i baca brošuru nazad na stočić. „U svakom slučaju, srećno.”

„Moglo je da bude i gore”, kaže zamišljeno Robi sa druge strane dnevne sobe. „Zamisli da si ovog leta morao da se pre-seliš u Kanadu.”

Nejt glasno stenje, zariva glavu u kosu svoje devojke i tone dublje u udobnu fotelju u kojoj su oboje zavaljeni. „Odjebi s Kanadom, jebote.”

„Sâm si se uvalio u to”, mrmlja Stasi dovoljno glasno da svi čujemo. „Prestani toliko da cmizdriš. Nejte, ti želiš da igraš za Vankuver.”

„Radije bih se preselio u Kanadu nego vodio računa o dvadesetoro dece devet nedelja.” Istinsko gađenje na Henrijevom licu navelo bi nekoga na pomisao da ću raditi u klanici, a ne provesti leto kao savetnik u dečjem kampu. „Stvarno nisi razmišljao, Kalahane.”

Stvarno jesam.

Glavna klijentela *Mednih prostranstava* su bogati roditelji koji nemaju vremena, pa treba da obezbede zanimacije za decu tokom leta dok oni rade. Srećom, naknade su đavolski skupe, što znači da su objekti bolji od ostalih kampova o kojima sam razmišljao, a pošto mi je posao da držim više dece pod kontrolom, biću dobro plaćen i imati dovoljno slobodnih dana. Svestan sam da je to luksuz i da definitivno nije slučaj u većini kampova.

Kris i Bobi su mi predložili da se prijavim pošto sam odbio njihovu ponudu za odmor i objasnio im da moram da nađem posao. Pre deset godina proveli su leto u *Mednim prostranstvima* i kleli su se da je to najbolji kamp u Kaliforniji, a ja sam bio spreman da se prijavim za bilo šta. Slab sam s novcem otkako je policija zatvorila bar u kojem sam radio. Nažalost, konačno su ga sustigle glasine o sumnjivim aktivnostima i služenju alkohola maloletnim studentima, i nema naznaka da će se ponovo otvoriti.

Dakle, iako Henri misli da je moja procena ozbiljno pogrešna, alternativa je da se motam po Mejpl Hilsu, nezaposlen, dok me mama proganja s posetom.

Bilo je zaista lako doneti odluku.

„Koliko shvatam, Hen, još nisi odlučio da podeš sa mnom?”, zadirkujem ga.

„Još nisam. Hvala. Ali ako treba da izmislim hitan slučaj da bi mogao da zbrišeš, obavesti me, i zovem.”

Džej-Džej se naginje ka Henriju pored koga sedi na kauču i gurka ga ramenom. „Jedini hitan slučaj koji ćeš imati u naredne dve godine, kapitenu, jeste preterivanje u p...”

„Džej-Džej!”, ciči Stasi i prekida ga.

„Sram te bilo, kako razmišljaš”, prekoreva je on. „Hteo sam da kažem u poziranju”.

Stasi prevrće očima i pokazuje mu srednji prst, a on njoj šalje poljubac. Ona spušta ruku i zagleda se u mene s blagim osmehom na usnama. „Biće ti dobro, ne obraćaj pažnju na Henrija. Ipak, nedostajaćeš nam ovde.”

„Ti više i ne živiš ovde”, kaže Meti podignutih obrva.

„Ti nikada nisi živeo ovde!”, uzvraća ona i pokreće raspravu o tome ko provodi više vremena u ovoj kući.

Koliko god da sam zahvalan što imam posao ovog leta, pomalo mi je glupo što odlazim baš kad sam se tek uselio kod Henrija i Robija. I naših nezvaničnih cimera Metija, Bobija i Krisa, koji se magično pojavljuju kad god se pomene hrana.

Neobično mi je što imam sopstvenu sobu nakon što sam je dve godine delio s cimerima u kući bratstva, a pre toga s bratom Itanom, ali ovde mi je svakako mnogo bolje.

Pored očiglednih stvari poput toga što imam svoj prostor i živim s ljudima koje volim, prija mi što ne moram strateški da planiram kada mogu da drkam ili, u retkim prilikama, privedem devojkicu. Henri je bio ljubazan da me obavesti da posle šest meseci života pored Nejtja i Stasi može sa apsolutnom sigurnošću da tvrdi da soba nije zvučno izolovana.

„Hoćete li se vas dvoje svađati celo popodne ili ćemo se spremati za ovu žurku?”, viče Robi u želji da bude glasniji od Stasi i Metija koji se raspravljaju.

Večeras pravimo žurku da se oprostimo od momaka koji su diplomirali, odnosno „reci zbogom i odjebi” žurku, kako

je Robi naziva. On ostaje u Mejpl Hilsu na postdiplomskim studijama i raduje se što je zadržao titulu organizatora žurki.

Ipak, niko se posebno ne raduje spremanju kuće za hordu studenata Mejpl Hilsa koja će se stušiti na nas za nekoliko sati. Znam da momcima ovo deluje kao kraj jedne ere; četiri godine je dug period kad ga provodiš s nekim svakog dana. Za Nejta i Robija još je duži; nikada nisu živeli u različitim gradovima, a kamoli u različitim državama.

Meni pak ovo liči na početak. Pridružio sam se bratstvu na početku studija jer sam želeo porodicu koja me neće izneveriti kao prava. Mislio sam da će braća iz bratstva biti tu u dobru i zlu, da ću konačno imati ljude na koje mogu da se oslonim, ali to se nije dogodilo. Shvatio sam da sam napravio grešku na prvoj godini, ali ustrajao sam misleći da je potrebno vreme da se osetim kao član porodice. Znao sam da sam pogrešio kad su se dešavala sva sranja s klizalištem na početku godine, a jedini ljudi koji su bili tu za mene ovde su prisutni.

Bio je to najgori period u mom životu – što mnogo govori – i krio sam koliko sam se osećao posramljeno. Onda me je jednog dana Henri pitao jesam li dobro, a ja sam mu rekao da sam dobro. Očekivao sam da će to biti kraj, ali mi je rekao da zna da lažem i da će se vratiti kad budem spreman za razgovor. Svake nedelje smo vodili isti razgovor, sve dok nisam naleteo na njega tokom zimskog raspusta.

Pokušao sam da odem kući, ali izdržao sam samo dvadeset četiri sata zbog tatinih pijanih, nepovezanih baljezganja nakon gubitka u kazinu i mamine gotovo profesionalne nesposobnosti da ga smatra odgovornim za njegove postupke, pre nego što sam se vratio u kampus. Henri se vraćao u hokejašku kuću po slikarski pribor i kada me je ugledao, pitao me je da li sam dobro, a ja sam mu prvi put rekao da nisam.

Nakon što sam toliko godina proveo previše posramljen i ljut zbog problema sa očevim kockanjem da bih se bilo kome poverio, priča je izletela kao povraćanje. Čak ni trener Fokner ni Nejt ne znaju u potpunosti kakav mi je život u kući, ali Henriju sam ispričao sve.

Stajao je tamo s platnom ispod ruke i slušao.

Kad sam završio, osećao sam se kao da mi je tona spala s ramena, a on me je pitao želim li da uzmemo krilca „Kod Kenija” i provedemo odmor zajedno. Nije mi postavljao pitanja, nije nudio savete, nije me osuđivao. Zato sam odmah pristao kad me je pitao želim li da živim s njim i Robijem.

U sobi je zavladao haos kao i uvek kad su svi zajedno, s višestrukim razgovorima koji se preklapaju, a svaki je glasniji od prethodnog. Ljudi me pogrešno doživljavaju kao stidljivog jer sam tih, ali nisam stidljiv. Čak mislim da nisam ni toliko tih, samo tako izgleda zbog toga što su svi drugi glasni. Više volim da sedim i slušam nego da budem u centru pažnje, kao moji saigrači. Kada su sve oči uprte u tebe, preveliki je pritisak i previše prilika da se sve uprska. Mnogo više volim da budem posmatrač i da na sve motrim sa strane.

Uđem u kuhinju i dok uzimam drugu flašu vode iz frižidera, osetim da je neko iza mene.

„Jesi li spreman za svoju prvu zvaničnu žurku?”, pita Džej-Džej dok prihvata bocu iz moje ruke.

Naslanjamo se na kuhinjski pult i gledamo u dnevnu sobu. „Mislim da jesam. *Ne ljuti Robija* je jedino pravilo, zar ne?”

Džej-Džej frkće dok odvrće poklopac svoje flaše. „Meni je to, slučajno, omiljena zabava, ali zavisi koliko želiš da te muči sledeće sezone.”

„Mislim da mu se neću zamerati.”

„Jesi li se već navikao?”, pita on i otpije gutljaj vode.

Proveo sam mnogo vremena sa Džej-Džejem u poslednjih nekoliko nedelja i otkrio da je ispod šaljive površine on veoma brižan. Nakon što sam, pre nekoliko meseci, potrošio ušteđevinu da kupim stari kamionet, nezvanično sam postao momak za selidbe i prenosim svačije kutije. Prijalo mi je da se osećam korisnim, pa mi to nije smetalo sve dok se Lola nije uplašila da će njene stvari slučajno biti otpremljene u Nejtov novi stan u Vankuveru, pa je nacrtała kurčeve na kutije koje nisu bile njene ili Stasine.

Drugi vozači su sve vreme čudno gledali Džej-Džēja i mene dok smo se vozili do njegovog novog stana u San Hozeu s prtljažnikom punim ukrašenih kutija. Mnogo ćete saznati o nekome kad provedete s njim deset sati u zatvorenom prostoru. Ironično, Džej-Džej se našalio da jedva da nešto otkrivam.

„Navici ću se”, priznajem. „Velika promena u odnosu na ono na šta sam navikao.”

„Zapamti, mesto ti je ovde. Svi žele da budeš tu, čuješ li me?”, kaže tiho.

Nikada nikome od momaka nisam izrazio svoju nesigurnost, ali Džej-Džej nekako oseća da se držim po strani. Jednom sam ga nazvao pronicljivim, a on je rekao da je to zato što je Škorpija. Šta god to značilo.

U svakom slučaju, drago mi je što je tako i prvi put posle mnogo vremena osećam da me neko razume. Što mi je neobično pošto često ne razumem ni samog sebe.

„Čujem”, potvrđujem. Lupi me po ramenu pre nego što se vrati na svoje mesto u dnevnoj sobi. Polako idem za njim i bacam se na mesto pored Henrija.

Robi pljesne rukama i sve nas vraća na hokejaški trening, pa mu instinktivno odmah posvećujemo svu pažnju kao dobro obučeni psi.

„Kakav mali Fokner. Čoveče”, gundá Nejt dok se vrpolti u svojoj fotelji.

„Ja se trzam i tokom aplauza”, dodaje Bobi. „Mislim da je to zato što sam zapravo traumiran.”

„Čujem taj pljesak i kad sam sâm”, kaže Meti i solidarno klima glavom.

„Ne”, frkće Džo. „To je Kris u sobi do moje. Samo jednom. Pljesne je po guzovima, jednom.”

Robi nešto sikće ispod glasa, a Kris gađa Džoa jastučetom, koje on uhvati, pa baci nazad, što pokreće haos.

„Gde su bile te odbrambene veštine kad si igrao hokej, Džo?”, pita Henri, čime mu dovoljno odvuče pažnju da ga jedan od Krisovih jastučića udari pravo u lice.

„Jebote”, gundā Robi. „Ako neko od vas klovnova završi s potresom mozga, neće ni biti žurke. Hajde, poslednji put.”

U prostoriji zavlada potpuna tišina kad svi nevoljno stanu u red da im Robi kaže šta da rade i u jednom čudnom trenutku učini mi se kako je svima palo na pamet da je ovo poslednja žurka koju momci zajedno organizuju u ovoj kući.

Zadubljen sam u svoje misli i čekam da mi se kaže šta da radim, kad Džej-Džej počne da se smeje i viče: „Pet kinti! Svi mi dugujete po pet kinti!”

„Šta?”

„Stas plače!” On je zagrlj jednom rukom i poljubi je u obraz, „i to pre nego što je popila! Pobedio sam.”

Ona briše suze nadlanicama i zbunjeno gleda oko sebe. „Kladili ste se na mene?”

Momci posežu za novčanicima i vade novac. Meti sleže ramenima dok spušta novčanicu na Džej-Džejev ispruženi dlan. „Tehnički se kladimo na tvoje suze.”

„Ovo je neverovatno. Nejte, jesi li ti znao...” Okreće se ka svom dečku, koji diskretno vadi novac iz džepa. „Koji si ti kreten! Svi ste kreteni.”

Nejt predaje novčanicu od pet dolara Džej-Džejju i privlači je u zagrljaj, nežno je ljubeći u slepoočnicu. „Nisi ni pokušala da izdržiš. Mogao sam da ti kupim pileća krilca za taj novac.”

„Neverovatno. Prosto je tužno. Svi idete svojim putem, i to se jednostavno oseća u vazduhu.”

„Da li bi ti bilo lakše kad bih ti rekao da se Ras nije kladio na tvoje plakanje danas?”

Gleda me suznim očima i ceri se. „Hvala, kolačiću. Tebe ne mrzim.”

Klimnem joj u znak podrške, puštam da misli da je to zato što sam mislio da neće zaplakati – iako sam znao da hoće u nekom trenutku – umesto da kažem da je to zato što se ne kockam.

„Izvini”, prekida ga Henri. „Nisam ni ja.”

Henri je takođe znao da će zaplakati, ali je solidarno odlučio da se više ne kocka. Džej-Džej još uvek broji novac kad Lola ušeta s kesama punim crvenih čaša. Gleda duž linije i mršti se. „Plakala je, zar ne?”

„Da”, odzvanja soba.

„Jebote, Anastazija.” Lola spušta kese u Robijevo krilo, saginje se da ga poljubi pre nego što posegne u tašnu da izvuče nešto novca. „Ovo je poslednji put da mi uzimaš novac, Džohale.”

„Sve dok ne odustanem od hokeja da bih se okrenuo pravom životnom pozivu”, kaže Džej-Džej. „I postanem striper.”

„Do tada.”

„Sada su svi dugovi plaćeni, možemo li, molim vas, da počnemo sa usranim pripremama?”, stenje Robi.

Ponovo nastupa tišina kao malopre, a ista zajednička misao prolazi redom kroz glave mojih saigrača. Nejt se nakašlje i klima glavom. „Poslednji put.”

Čudna atmosfera nestaje čim Lola prasne u smeh. „Dobro, Aleksandere Hamiltone. A navodno ja dramim, čoveče. Gomila kraljica drame, jebote.”

2.

AURORA

Ne bi trebalo da budem ovde trenutno, ali ima nečega u vezi s košarkašima zbog čega gubim sposobnost samokontrole.

Rekla sam da ne dolazim, a Emilija me već čeka u hokejaškoj kući, pa ne znam zašto sam dozvolila da me glupi Rajan Rotvel ubedi da promenim plan i svratim. Zašto sam tako slaba na visoke, mišićave muškarce koji dobro barataju rukama? To je jedna od najvećih životnih misterija. Koju polovina žena u Mejpl Hilsu pokušava da reši, sudeći po gužvi na ovoj žurci.

Za nekoliko igrača koji su diplomirali večeras je poslednja žurka. Rajan i ja smo se oprostili četiri puta prošle nedelje i, koliko god da je sjajan, oboje znamo da nećemo ostati u kontaktu. On ima NBA draft sledećeg meseca i ne gajim iluzije da će me skoro pozvati na svoj teren. Ali to me nije sprečilo da svratim samo zato što je to tražio od mene – što govori više o meni nego o Rajanu.

Gledam svoja posla, preispitujem sve svoje životne izbore i pijuckam svoje piće na tihom mestu u kuhinji kad poželim da je osoba koja klizi pored pulta neko ko odlazi. Instinktivno prevrćem očima čim Mejson Rajt otvori usta, ali to ga ne odvraća od odluke da me smara.

Uzima mi piće iz ruke – zna da to mrzim – i otpije gutljaj. „Tražiš sledeću žrtvu, Robertsova?”

Bože, kako ga mrzim. „Zar ti nije vreme za spavanje, Rajte?”

Pogled mu luta gore-dole po meni i smeši se, od čega mi se povraća. „Je l' to poziv?”

Srećom, nemam problema sa uspostavljanjem samokontrole u blizini ovog konkretnog košarkaša. „Poziv da odjebeš i ostaviš me na miru? Jeste.”

Smeje se, a mene nervira pomisao da se on smeje bilo čemu. Ne znam odakle ovom klincu toliko samopouzdanje, ali trebalo bi da ga flašira i prodaje. Nikada nisam srela nikoga, posebno ne brucoša, ko je tako arogantan kao ovaj dečko.

Vraća mi piće i naginje se malo bliže. „Znaš da me pali kad se pretvaraš da nisi laka riba, zar ne?”

„Ne pretvaram se, Mejsone. Nemaš šanse kod mene.”

„A zašto?”

„Pored činjenice da te ne podnosim? Brucoš si.”

„Ti si četiri meseca starija od mene.” Mršti se iznerviran jer nedajbože da neka žena odmah ne padne na kolena u njegovom prisustvu.

„Ti si brucoš”, ponavljam odsečno.

Nikako da poveruje da postoji žena koja nije zainteresovana za njega. Delimično zato što je veoma privlačan, ali uglavnom zato što je preterano samouveren. Više liči na stereotipnu rok-zvezdu nego na košarkaša. Visok je, crne kose, prodornih plavih očiju i svetle puti, s komplikovanim i detaljnim tetovazama koje mu krasi ruke i leđa. Uzdišem i ispijam ostatak pića. „Ne volim ljude koji su mlađi od mene.”

„Pažljivo, princezo.” Rukom priguši smeh, a ja ga ljutito gledam. „Otkrivaš da imaš problema sa ćaletom.”

„Jedini problem koji imam si ti.” Želim da ga zadavim, ali znajući Mejsona, verovatno bi pomislio da je to predigra. „Ali kad smo kod očeva, kako je direktor Skinner?”

Koliko god da je moj najveći neprijatelj pun sebe, on ima i jednu slabost: svog oca. Niko ne zna da je njegov tata direktor

sportskog odeljenja u Mejpl Hilsu i on želi da tako i ostane, zbog čega koristi mamino devojčko prezime. Čovek bi pomislio da bi nam problemi sa očevima pomogli da se povežemo, ali Mejson i ja se nikada nismo slagali, i to nije jedno od onih prijateljstava koja će se s vremenom razviti. Mogu sa sigurnošću da kažem da ću zauvek strpljivo čekati njegovu propast.

„Lepo je znati da ti i Rajan pričate o meni u krevetu.” Njegov prepoznatljivi samozadovoljni osmeh odmah tone u mrštenje i on hvata najbližu flašu pića. „Prelazim u Rajevu sobu; je l’ ti rekao? Neću ni da menjam kôd da bi znala kako da uđeš.”

Ovaj klinja baš ne odustaje. „Kako si sladak. Ali ozbiljno, Mejstone, možeš li da daš moj broj svom tati? On je zgodan.” Nije. „I volela bih da dobijem poziciju u košarkaškom timu.”

„E, odjebi, Aurora”, progundā on, tresne flašu na pult i odšeta prema bašti.

„Pažljivo, princezo!”, dovikujem za njim. „Otkrivaš da imaš problema sa čaletom.”

Neko mi obavija ruke oko struka otpozadi i spremna sam da počnem da se otimam, ali čujem dobro poznat dubok glas. „Neću te izvući iz zatvora ako ga ubiješ.”

„Rekao mi je da imam problema s tatom.” Rajan deluje zbunjeno dok se okrećem u njegovom zagrljaju da se suočim s njim, kao da nije sasvim siguran kuda vodi ovaj razgovor. „U redu je samo kad ja to kažem.”

On klima glavom, konačno je shvatio. „Kapiram. Šta si rekla da ga tako razljutiš?”

„Tražila sam mu broj njegovog oca da bih dobila mesto u košarkaškom timu.”

„Rori...” On izvlači „ri”, tako da mi je jasno da sam u nevolji. „Znaš da bi to trebalo da bude tajna. On je osetljiva dušica ispod te glupe maske lošeg momka.”

Nisam ja kriva što Mejson ima loš odnos sa svojim ocem. To ga baš i ne čini posebnim, a nisam ni izgovorila reč *nepotizam*. „Pa ako je to bila tajna, zašto si mi rekao?”

Rajan se naginje i nežno me ljubi u čelo. „Zato što znam da ga mrziš i pokušavao sam da te odvučem u krevet.”

„Hm”, razmišljam. „Svakako bi me odvuкао.”

Rajan Rotvel bi mogao da me odvuče u krevet svakog dana u nedelji. Zapravo, Rajan Rotvel me jeste odvlačio u krevet mnogo puta nedeljno. Rajan je sjajan lik i verovatno sam baš zato odlučila da se suočim sa Emilijinim gnevom da bih ga videla poslednji put.

Moja očekivanja od muškaraca su tako niska da su u jama pakla, ali Rajan je jedan od dobrih i naše prijateljstvo s povlasticama u poslednjih nekoliko meseci bilo je zabavno.

On pomalo važi za nekoga ko se zabavlja bez vezivanja, a ja čvrsto verujem da bi koledž trebalo da ga nagradi zbog doprinosa ženskoj sreći tokom četiri godine boravka ovde.

Trebalo bi da mu podignu spomenik.

Možda ću to tražiti od Mejsonovog oca.

Provlači prst ispod moje brade i naginje mi glavu, čime mi prekine tok misli. „Nedostajaceš mi, Robertsova.”

Odgovor mi je zapeo u grlu. Nešto poput „i ti ćeš meni nedostajati” ili čak jednostavno „hvala” bilo bi dovoljno, ali reči odbijaju da izađu. Mrzim što je nekoliko ljubaznih reči, jednostavan gest prijateljstva, znak da su mu trenuci koje smo proveli zajedno značili, dovoljno da me sludi.

Moj i Rajanov odnos je uvek bio čisto fizički. Nije da nije pokušao da me nagovori da prespavam posle seksa, ali prija mi da čujem da ću mu nedostajati, čak iako ima još desetak žena kojima će to reći.

Uzdahne, skoro kao da čuje moje grozničave misli, i privuče me u zagrljaj zarivši lice u moju kosu. „Biću ljubomoran na

tipa koji bude mogao da čuje šta ti se dešava u glavi kad imaš taj izraz na licu. Dovedi ga na utakmicu da mu bacim loptu u glavu.”

„Mislim da niko od nas ne treba da se plaši da će se to dogoditi.”

Smeje mi se u kosu, još me ne pušta. „Ja sam samo usputna stanica. Ja sam dečko s kojim se jebeš pre nego što upoznaš ljubav svog života.”

„Statistički gledano, to će se i desiti ako se kresneš sa svima.”

„Veruj mi, Robertsova. Trebalo bi da dajem garancije. Dobićeš svoj srećan kraj.”

„Bože, Rajane. Nemoj da me rasplačeš sada kad se spremam da idem na hokejašku žurku. Znaš da sam napaljena kad sam tužna.”

Smeje se dok se nevoljno raspetljivamo i povlačimo korak unazad. „Ako još dva puta kažeš da si napaljena kad si tužna, Mejson će se pretvoriti u Bitldusa.”

Prevrćem očima dok tražim svog neprijatelja i primetim da izaziva neprijatnosti na drugom kraju sobe, gde nas ne čuje. „Možeš li ga povesti sa sobom? Neću moći da izađem na kraj s njim bez tebe.”

Stavlja mi kosu iza uвета. „Rekla si mi da želiš da se promeniš ovog leta. Možda ti neće biti toliko nepodnošljiv kad se vratiš iz kampa. Bićeš iskusnija u ophođenju sa decom.”

„Rekla sam da želim da se promenim, da prevaziđem sve svoje toksične samosabotirajuće navike. Nisam rekla da ću se toliko promeniti da ću prestati da mrzim Mejsona.”

„Možda bi trebalo da odustaneš od savremenih ljubavnih romana i počneš da čitaš knjige o samopomoći.”

Gledam ga ispod oka. „Položiš engleski jezik i misliš da si kvalifikovan da preporučuješ knjige?”

„U pravu si, Robertsova. Držaću se svoje trake.”

Reč zbogom visi u vazduhu, ali ne mogu da se nateram da je izgovorim. „Reći ćeš mi kako je prošao draft, zar ne?”

Rajan me poslednji put ljubi u čelo i klimne glavom. „Naravno. Čuvaj se.”

„Zar se ne čuvam dovoljno?”

„Bukvalno se uopšte ne čuvaš”, smeje se, „u tome i jeste problem.”

Emilija mi prilazi dok izlazim iz *Ubera* i uputi mi prekorno namrgođeni pogled koji poznajem i volim. „Kasniš.”

Teško je ljutiti se na nju kad izgleda kao anđeo – bukvalno. Njene mišje smeđe lokne upletene su u oreol, a vrh nosa i obrazi još su joj crveni jer je juče zaspala na suncu u našem dvorištu i izgorela. Ostatak tela joj je zadržao uobičajenu sablasnu belu nijansu. Nisam sasvim sigurna kako se dogodilo da joj izgori samo lice. Ipak, neću je sada to pitati. „Hoću li se izvući ako ti kažem koliko si lepa?”

Ne uspeva mi i gubim je čim prođemo kroz vrata hokejaške kuće i pored nečega što liči na kartonske figure hokejaškog tima u prirodnoj veličini.

Ove žurke, uprkos njihovoj reputaciji širom kampusa, obično ne posećujemo zbog toga što Emilija radije bira događaje koji se završavaju pre ponoći i što ja više volim košarku, ali Džej-Džej, jedan od njenih prijatelja iz sveuključujuće¹ organizacije, odlazi na sever da profesionalno igra hokej, pa je obećala da će doći da se oprost.

Tako sam, naravno, pristala da joj se pridružim jer sam prava prijateljica, ali i zato što mi je obećala vegetarijansku picu

¹ Organizacija koja, pored lezbijki i gej muškaraca, okuplja aсексуалне, бисексуалне, интерсексуалне особе, као и „queer” i druge, i bavi se njihovim pravima, potrebama, problemima, postojanjem i kulturom. (Prim. prev.)

na putu do kuće. Malo se plašim da neće hteti da mi kupi picu jer sam kasnila.

Uprkos hordama ljudi, kuća neobično liči na dom, s obzirom na to da je u pitanju studentska kuća u kojoj žive hokejaši. Na zidovima su uramljene slike nekolicine momaka i dve devojke, na kauču su jastučići koji ne izgledaju kao da sadrže dovoljno bacila da započnu biološki rat i, ako me oči ne varaju, neko je ovde brisao prašinu.

Nije li ono podmetač?

Dok se probijam kroz gomilu, uglavnom zbunjena time što mi se stopala ne lepe za pod, ali iznad svega žedna, krećem prema svom omiljenom mestu na svakoj žurci – kuhinji. Ogromno ostrvo je već prekriveno različitim polupraznim flašama od alkoholnih i gaziranih pića. Pogledom skeniram ormariće i pokušavam da pogodim u kojem se najverovatnije nalaze neke čaše.

Bez obzira na to što je žurka, gledala sam previše dokumentaraca o moru da bih koristila plastične čaše. Oprezno zavirim u jedan od ormarića, u kojem ne nađem ništa osim čašica za žestinu.

Bukvalno.

Ništa osim čaša u čitavom kuhinjskom ormariću.

U drugom ormariću su činije, i dok se spremam da saznam da li je treći ormarić pravi i osećam se kao Zlatokosa, neko pored mene se nakašlja. „Je l' ti to nešto kradeš?”

Provirim iza vrata ormarića, svesna da mi je lice definitivno crveno kao semafor, i odmerim lika koji me je upravo uhvatio na delu. Visoka sam metar i sedamdeset, u štiklama još viša, ali on se ipak nadvija nada mnom. Međutim, ima u njemu nečega zbog čega ne deluje nimalo zastrašujuće. Bicepsi gotovo da mu kipe iz rukava crne majice, čija je tkanina tesna na širokim grudima. Crte lica su mu blage i ima samo nagoveštaj

brade duž vilice; njegovo nežno lice kao da nije u potpunom skladu s telom. Svetlosmeđa kosa mu je začesljana unazad, a kada konačno stignem do njegovih safirnoplavih očiju, vidim da me gleda donekle nesigurno, ali ljubopitljivo.

Ovo je verovatno moje najneprijatnije upoznavanje sa zgodnim momkom.

Osmehnem mu se kao najveće nevinašce. „Računa li se kao krađa ako sve ostane u prostoriji?”

„O, dođavola, znao sam da je trebalo da studiram pravo.” Usne mu se izvijaju u uglu, a pored njih se pojavljuju rupice dok se trudi da se ne nasmeje. „Mislim da je krađa kad uzmeš nešto što ti ne pripada.”

„Šta ako vlasnik nikada ne sazna?”

„Pa ako vlasnik nikada ne sazna, onda je to sigurno njegov nemar”, kaže on dok se češe po potiljku. Pokušavam da nastavim da gledam u njegovo lice, a ne u mišićave ruke, ali nisam dovoljno jaka. „Šta tražiš?”

Zakorači prema meni i do nosa mi dopre jak miris sandalovine i vanile. Prisloni ruku na vrata za koja se i dalje držim i nežno ih zatvori.

Šta tražim? „Čaše.”

„Možeš dobiti samo plastične, žao mi je.”

„Znaš li koliko plastike završi u okeanu? Nećemo reći nikome ko živi u ovoj kući.” Ovo je najduži razgovor koji sam ikada vodila o čašama. To je verovatno najduži razgovor koji je iko vodio o čašama, ali razmišljam o tome šta još od kuhinjskog pribora mogu da spomenem da se nastavi.

„Dakle, ovo je zločin za ajkule?”

„Ne samo za ajkule. Tu su i ribe, kornjače i kitovi.” On zatvara oči dok se bori sa osmehom i vrti glavom. „Možda hobotnica ili dve. Ne diskriminišem dok činim dobra dela.”

Ponovo otvara oči, zadržava ruku na vratima ormarića još nekoliko sekundi, a onda me obiđe i krene ka ormariću broj

šest, otvori ga i otkrije police sa različitim čašama. „Ne pokazuju to nikome ili ćemo oboje biti u nevolji.”

Podižem se na prste i uzimam čašu sa ambblemom Mejpl Hilsa, a za Emiliju čašu s natpisom *Moji prijatelji su otišli na prajd u El-Ej i doneli mi samo ovu čašu*. „Brzo si ih pronašao. Jesi li ti već krao ovde?” Prestani da pričaš, Aurora.

Spuštam čaše na pult, posežem za najbližom flašom alkoholnog pića i sipam njen sadržaj u čaše koje sam u sebi nazivala pobedničkim. Uslužni stranac otvara flašu gaziranog pića i gura je ka meni smejući se. „Ne, ja živim ovde.”

Oh, sranje. Njegove reči me uhvate tako nespremnu da promašim čašu dok sipam gazirano piće i prekrijem pult lepljivom tečnošću. Dvostruko sranje. „Izvini, izvini, izvini!”

Pre nego što uopšte stignem da reagujem, on briše moj nered upijajućom krpom i pomera me dalje od tečnosti koja se razliva. „Izv...”

„Ne brini”, kaže on tiho i zaustavlja me pre nego što stignem da se ponovo izvinim. „To je samo sok. Stani tamo da se ne pokvasiš.”

Radim kako mi je rečeno i gledam kako on proizvodi sprej za dezinfekciju, kako valjano čisti tezgju među pijanim i nesvesnim ljudima koji još uvek pokušavaju da naprave svoja pića. Kada je završio, hvata flašu sode i pažljivo puni oba pića, pružajući mi ih.

„Znači, ti si taj koji briše prašinu”, promrmljam.

„Šta?”

„Ništa. Hvala ti... i još jednom izvini.”

Naslanja se na pult „Izvini što si prekršila pravila o našim ormarićima ili što si napravila kaos u kuhinji?”

Prekrstim ruke na grudima i zaigrano napučim usne. „Ne vidim znak.”

Sada se stvarno nasmeje. Dubokom tutnjavom iz grudi koja deluje iskreno. Gledam kako me posmatra, diskretno me odmerava od glave do pete. Zbog njegove pažnje zatreperim i odmah poželim više. „Ionako mi ne deluješ kao žena koja bi obratila pažnju na znak.”

„A zašto?” Pitanje je provokativno. Ja to znam. On to zna. I momci za koje pretpostavljam da su njegovi saigrači koji se motaju u blizini i pokušavaju da prisluškuju, to znaju. „Odgovaraj pažljivo, imamo publiku.”

Obrve mu se spajaju dok se okreće da pogleda iza sebe, a kada se ponovo okrene prema meni, vrhovi ušiju su mu postali ružičasti. Naša publika se razbeži, ali to je bilo dovoljno da ubije samopouzdanje ovog dečka. Smatram da je njegova iznenadna stidljivost simpatična. Navikla sam da mi se nabacuju, ali mislim da niko nikada nije pocrveneo preda mnom. Želim da čujem kakav je njegov prvi utisak o meni. Želim da nastavi da me gleda kao pre trideset sekundi. Pomalo želim i da mu ubijem prijatelje.

Nameravam da se odvažim i pitam ga, kad osetim nečiju toplu ruku na svojoj. Emilija se pojavila iza mene. „Tako sam žedna.” Baca pogled na uslužnog gospodina, pa na mene, a onda mu se naceri. „Zdravo, ja sam Emilija.”

Učtivo joj klimne glavom. „Ćao, drago mi je što smo se upoznali. Ja sam Ras.”

„Jesi li ti Džejdenov Ras?”, pita ona dok uzima piće i prevrće očima prema meni kad pročita natpis na čaši.

Deluje gotovo stidljivo dok registruje ono što je Emilija upravo rekla. *Zašto si tako sladak?* „Uh, da. Mislim da jesam. Ne verujem da poznaje još nekoga ko se zove Ras.”

Ponovo se češe po potiljku, pod šavom njegove majice se jedva nazire preplanuli ten, a moja pokvarena mašta se malo promigolji. „Ja sam Aurora”, požurim da kažem, gotovo agresivno.

Emilija se okrene da me pogleda, na licu joj vidim mešavinu zbunjenosti i stida zbog mene. Odlučim da to ignorišem i ispijem svoje piće, puštajući da gutljaj votke sprži bol poniženja. Kad spustim čašu i pred očima mi se ponovo ukaže Ras, vidim da gleda u mene.

Ponovo mu se vide rupice.

Emilija se nakašlje i prisilim se da je pogledam. Bulji u mene kao da će me kasnije sigurno mučiti zbog ovoga. „Došla sam da ti kažem da u sobi za okupljanje počinju *alko džengu*, ako želiš da igraš.”

„*Alko dženga?*”

„Stavili su izazove na neke od drvenih gredica”, objašnjava Ras. „Rori i Džej-Džej vole da učine stvari zanimljivim.”

Emilija razigrano cokće. „Znala sam da je on nekako umešan. Bog zna kakvi su izazovi. Rori, vidimo se tamo?”

Klimnem glavom i ona ponovo nestane, ostavljajući me s novim drugom. „Koliko zanimljivim?”

Njegove usne se ponovo izvijaju i, bože, ne znam zašto želim da se družim s nekim zbog načina na koji mu se razvlače usne, ali na mene nekako deluje to što on lebdi između samopouzdanja i nesigurnosti.

Ras otpije poveći gutljaj piva dok razmatra moje pitanje, a ja samo čekam. Trebalo bi da mi bude neprijatno što besramno pažljivo slušam nekog muškarca, ali ovaj je zgodan i pomalo čudan, pa mislim da ću sve što me tu brine jednog dana izneti svom budućem terapeutu.

„Pođi sa mnom, pa ćeš saznati.”